

**SIYAH
BEYAZ**

**Ö K T
E M &
A Y K
U T**

**ABILERİM
ABLALARIM**

ARDAN ÖZMENOĞLU

Abilerim Ablalarım

15.01.2016 - 17.02.2016 / SIYAH BEYAZ, ANKARA

14.01.2016 - 17.02.2016 / ÖKTEM&AYKUT, ISTANBUL

ABİLERİM ABLALARIM

TANKUT AYKUT : Sevgili Ardan, 14 Ocak Perşembe akşamı İstanbul'da Öktem&Aykut'ta, ardından 15 Ocak 2016'da Ankara'da Siyah Beyaz'da aynı serginin birbirini tamamlayan iki parçasının açılışlarını gerçekleştireceksin. *Abilerim Ablalarım*'ı oluşturan eserlerden kabaca bahsedebilir misin?

ARDAN ÖZMENOĞLU : Bu röportajı keşke sergiyi açtıktan sonra yapabileseydik. Sergi öncesi en stresli zaman. Sonuç zihnimde çok net; fakat eserleri oluşturmak zaman alıyor.

T.A. : Ancak bir ay öncesinde henüz ortada hiçbir eser yoktu?

A.Ö. : Öyle. Ancak kimi eserler var ki, sadece değişiyor

T.A. : Peki kafandaki fikirleri mekana mı adapte ediyorsun yoksa doğrudan mekandan mı yola çıkıyorsun?

A.Ö. : Hem öyle hem öyle, iki taraflı işleyen bir süreç. Fakat çalışırken iki galerinin de planı devamlı aklımda canlıydı.

T.A. : Ben senin üretiminde kendi kendini sıkıştırmanın, kendini üretmeye mecbur etmenin bile isteyerek yaptığın bir şey olduğunu düşünüyorum. Yoğun tempo, belirsizlik; bir çeşit üretme dayatmasına dönüşüyor. Ne dersin?

A.Ö. : Yaratıcı bir insan düşün. Bu yaratıcılığı mutlaka kullanman gerekiyor. Üretmen gerekiyor. Bu üretimi sağlamak için de çalışman gerekiyor. Bunun için de bir serginin olması gerekiyor.

T.A. : Peki izleyicinin, ya da senin zihnindeki kitlenin, senin sergine yaklaşımı, üretiminde ne denli belirleyici?

A.Ö. : Üretim aşamasında yoklar. Ancak sanatçı yarattığı eserin kaderini de belirleyebiliyor. Cumaya Gittim Geleceğim işini yaptığımda, 'Bunu bir koleksiyoncu almalı ve bunu çalışma masasının arkasına asmalı, diye düşünmüştüm. Ve işin başına gelen bu oldu. Her eserin bir hikayesi oluyor.

T.A. : Kitle kültürü ve popüler kültürle oynuyorsun. Nereden besleniyorsun? Filmler, albümler mi? Arkadaş sohbetleri, partiler? Seyahatler?

A.Ö. : Her şey. Gerçi filmlerden ya da kitaplardan ilham aldığımı söyleyemem, zaten ilham yanlış bir terim. Ben hayatın kendisinden, duygulardan yola çıkıyorum. Duygunun biricikliği insanı tutsak ediyor.

T.A. : O duyguyu en yoğun yaşadığın ve sanat eseri üretirken bir şekilde geri döndüğün anlar hangileri? Seyahatler, alışveriş merkezleri, reklamlar?

A.Ö. : Bu aslında uyandığım dakika başlıyor. Hayatın çok içindeyim. Gözlemciyim ve gözlem yaparken yok oluyorum. Sadece insanlar değil, sokak köpeği de dahil, ağaçlar da dahil. Her şeyi görüyorum. Ancak hissettiklerimi anlatmak çok zor... Sobayı tuttuğunda elini yaktığını hissediyorsun ya. Onu başka türlü düşün. Her şeyi hissettiğini düşün.

T.A. : Dokunmak bu işte. Çıplaklık. Her şeyle çıplak şekilde temas ediyorsun?

A.Ö. : Evet, ileri seviye bir hissiyat.

T.A. : Geçen sene çok yoğunludur. Viyana ve Zagreb'te sergiler açtın. Bu sene İstanbul ve Ankara'nın ardından, Almanya'nın Hagen kentindeki Osthaus Museum'da tek kişilik sergin açılacak. Bu iki yılını özetleyebilir misin?

A.Ö. : Geçtiğimiz sene inanılmazdı. İlk sergim önce Viyana'da oldu, üç katlı bir galeride, eserleri üçe ayırdığımız bir sergiydi; ardından aynı sergi Cenevre'ye taşındı. Zagreb'teki sergi ise İstanbul'dan gitti. Bu sene ise, Abilerim Ablalarım'ın ardından, Hagen'daki tek kişilik müze sergisi için çok yoğun çalışmam gerekecek. Bütün bunları yapabilmek için, sanatçının fiziksel ve zihnen her zaman iyi durumda ve dengeli olması gerektiğini görüyorum.

T.A. : Sen organizasyonu da tek başına sırtlanıyorsun. Üretimi bazen bilfiil yapmasan da, hem eserlerin üretimini hem de sergilerini doğrudan koordine ediyorsun. Bu, sanatçı olarak pratiğinde ne kadar rol oynuyor?

A.Ö. : İşinden kopamazsın ki. Hani 'ben yaptım da bunu alsın biri postalasın, alsın götürsün, assın,' olmaz. İşine bağlısın. O kadar bağlısın ki... Tutkuyla bağlısın, emanet edemiyorsun. Sergileneceği an'a kadar, taşınması ve kurulumu, her şey çocuğun gibi. Çok klasik bir şey ama öyle. Nereye gitti, ne yaptı, nasıl giyindi, ne yedi? Aynı şeyleri düşünüyorsun. Kırıldı mı, kim aldı, kim karşıladı? Aklıma takılıyor. Organizasyonu tek başına yapıyorsun tabii, galeriler de yardımcı oluyor, ama işin içinde aktif olmak hoşuma gidiyor.

T.A. : Bu aynı zamanda senin sanatını da besleyen bir şey mi? Atölyende olsan ekspoz olmayacağını farklı alan ve aşamalara ekspoz oluyorsun. İmalathanelerde ya da nakliye sırasında pek çok kimseyle münasebette bulunuyorsun...

Mumbai, 2016
post-it notlar üzerine karışık teknik mixed media on post-it notes
200 x 128 cm

A.Ö.: Bir nakliyecinin hayatı değişti sanat taşımaktan. Gözlerimin önünde kendini aştı. Bunu samimiyetle söylüyorum. Çok snob bir sanatçı olabilirsin. 'Ben sadece stüdyo-
mda resmimi yaparım gerisine karışmam,' diyebilirsin. Buna da saygı duyarım. Ama beni üretimin içinde olmak heyecanlandırıyor. Mesela o adam, dört senenin sonunda bir eleştirmene dönüştü. Onunla artık sanat konuşabiliyorsun. Ben bunu çok entere-
san buluyorum. İşte sanatçı böylece her şeye dokunmuş oluyor.

T.A.: Sen doğrudan müşterilerine de dokunan bir sanatçısın.

A.Ö.: Şuna inanıyorum çünkü; bir eseri aldığımızda, elbette onu seviyorsunuzdur. Ama sanatçısını tanıdığımızda, ya daha çok seversiniz ya da nefret edersiniz. İkisinin arasında 'eh işte'si yoktur. Ben koleksiyoncumla hep tanışmak isterim. Bu özel bir şans. Yani düşün ki mesela 70'lerde New York'ta Basquait alan bir koleksiyonerdim ve onu tanıdığımı düşün. Daha ne olsun? Bu müthiş bir şey.

T.A.: Senin eserlerini alan koleksiyonerlerin seninle tanışmaktan haz aldıklarını biliyorum. Sen de onlarla tanışmaktan keyif alıyorsun. Bu ilişki seni nasıl besliyor?

A.Ö.: Orada çok özel bir ilişki var. Anlatmaya çalıştığım şey ile, anlatanın bir araya gelmesi müthiş bir kimya. En mutlu olduğum anlardan biridir koleksiyoncuyla eserimin bulunduğu ortamda buluşmak. Çok özel bir ilişki. Müthiş bir ilişki. Dostluk değil bu, aşk da değil. Başka bir şey. Adı yok.

T.A.: Bu kadar hassas ve mahrem bir paylaşımın, bir yatırım gibi algılanmasına bakışın nasıl?

A.Ö.: Buna karşı çıkıyorlar ama sonuçta her şey bir yatırım! Senin hayatın da senin yatırımın yani. Yanlış olan bir şey görmüyorum.

T.A.: Berlin, New York, Cenevre ve Zagreb. Bu şehirlerdeki sanat takipçilerini İstanbul'dakilerle kıyaslar mısın? Senin temas ettiğin çevreler üzerinden.

A.Ö.: En çok hoşuma giden Cenevre mesela. Sanatçıyı bu kadar seven bir ülke ve şehir olamaz. Sanatçıyı deyince insanlar mutlu oluyor. Berlin'de sanatçıyı desen kimsenin umurunda değil. New York'ta da öyle. Ama sorduğum soru bu değil... Buradaki sanatçıları çok şanslı buluyorum. Burada o kadar çok malzeme var ki. O kadar çok şey yapılmamış ki. Üreteceğin her şey yeni. Öncesi yok çünkü. Çok az saha kapatılmış. New York'da ise her şey yapılmış. Cenevre'de de rahatlık hakim; motivasyon yok. Buradakiler çok şanslı. Sabah uyanıyorsun; bin tane şey... Haberler, insan ilişkileri... Türkiye çok besleyen bir yer.

T.A.: Belki de sana öyle geliyor. Nitekim sen de bütün yatırımını bu kadar açık ve hassas olmaya yapmışsın...

A.Ö.: Doğru...

T.A.: Türkiye sanat ortamında kendine has geliştirdiğin, sürdürmek için büyük emek harcadığın çıplaklık ve açıklık sermayen neticesinde, kendine has bir ağ ürettin. Geniş, canlı ve renkli bir ağ. Abilerim Ablalarım'ın iki ayrı şehirdeki iki ayrı galeride aynı anda gerçekleşmesi de senin ördüğün bu ağın bir neticesi. Peki bu ağ senin sanatçı olarak üretiminin ne kadar parçası? İşlerine ne kadar etki ediyor?

A.Ö.: Evet; bu sahici ve özel bir şey. Ben hayatımla sanatı hiç ayırmadım birbirinden. Sanat benim hayatım. O yüzden evimle atölyem aynıdır. Her yer benim için atölyedir. Sanattan başka hiçbir şey yapmam, konuşmam.

T.A.: Bizi bir araya getirmeyi nasıl düşündün?

A.Ö.: Aklım durmuyor. Fikirler geliyor işte. Özel şeylerin bir araya gelmesi gerektiğini düşünüyorum.

T.A.: Bütün bu soruları, biraz da dayatmayla, senin kendi üretimine dönüp eleştirel şekilde yaklaşmana vesile olma umuduyla yönelttim. Self-reflective, self-critical olmanın senin üretiminde artık merkezi bir konuma gelmesi gerektiğini düşünüyorum. Kendi sanatını alt üst etmek, dinamitlemek zamanı gelmiş olabilir mi?

A.Ö.: İçine doğdu herhalde. Öyle bir şey geliyor çünkü gerçekten de...

T.A.: Nasıl bir şey?

A.Ö.: Diyorum ki, belki de 'all that glitter is gold.' Daha önce, Shakespeare'in Venedik Taciri'nden alıntılanarak 'All that glitter is not gold,' diye bir eser üretmiştim. Belki de tersidir.

T.A.: Ardancığım, o senin açıklığın... Bir keresinde seninle konuşurken, üst üste, 'sanat çok başka bir şey' diye tekrarladın durdun. Nedir bu başkalık?

A.Ö.: Kozmik bir şey. Değişik. Hiçbir kaba girmiyor. Billur Tuz gibi düşün, 'akar, akar, akar...'

'3 Beyazlar, akar akar akar I', 2015
post-it notlar üzerine karışık teknik *mixed media on post-it notes*
70 x 94 cm (çerçevesiz without frame)

'3 Beyazlar, akar akar akar II', 2015
post-it notlar üzerine karışık teknik *mixed media on post-it notes*
70 x 94 cm (çerçevesiz without frame)

'3 Beyazlar, akar akar akar III', 2015
post-it notlar üzerine karışık teknik *mixed media on post-it notes*
70 x 94 cm (çerçevesiz without frame)

MY BROTHERS AND SISTERS

TANKUT AYKUT : *Dear Ardan, you will carry out the openings of the two steps of the same exhibition that complete each other at Öktem&Aykut in İstanbul on Thursday, January 14, after then at Siyah Beyaz in Ankara on January 15, 2016. Could you roughly talk about the pieces that form My Brothers and Sister?*

ARDAN ÖZMENOĞLU : *I wish we could have done this interview after the openings of the exhibition. Before the exhibition, the preparation is very stressful. The outcome is very clear in my mind; but creating the pieces takes time.*

T.A. : *But there were not any pieces around just a month ago?*

A.Ö. : *True. But there are such pieces that remain but merely change form.*

T.A. : *So do you adapt the ideas in your head to the space or do you start from the space?*

A.Ö. : *Both ways. It is a two-sided process. But while I was working, the plan of two galleries was constantly vivid on my mind.*

T.A. : *In your case of production, I do think that the pressure you put on yourself and even making yourself obligated to produce is something that you do on purpose. Busy pace, uncertainty; turns into some sort of coercion for production. What do you think?*

A.Ö. : *Think of a creative person. You certainly have to use this creativity. You need to produce. In order to produce, you need to work. And for that to happen, there has to be an exhibition.*

T.A. : *How about the viewer or the audience in your mind? When it comes to their approach to your exhibition, how effective are they for your production?*

A.Ö. : *They do not exist during the production phase. But the artist can also determine the fate of the work she creates. When I did the piece 'Cumaya Gittim Gelicem', I thought that a collector should buy this and hang it on the wall behind his/her desk. And this is what happened to it. Every artwork has its own story.*

T.A. : *You play with the ideas of mass culture and popular culture. Where do you get your inspiration from? Movies, albums? Friendly conversations, parties? Travels?*

A.Ö. : *From everything. Although, I cannot say that I get my inspiration from movies or books. The word 'inspiration' is a wrong term anyway. I set off from emotions and the life itself. The uniqueness of the emotion is captivating.*

T.A. : *What are those moments and places where you experience that emotion most*

intensely and that you always go back to whilst producing work of art? Travels, shopping malls, advertisements?

A.Ö. : *This starts the moment you wake up actually. I'm very much involved with life. I am an observer and I disappear while I observe. Not just humans, including stray dogs and trees too. I see everything. But it is very difficult to describe how I feel... You know that feeling, you burn your hand when you touch the stove. Think of that in another way. Imagine that you feel everything.*

T.A. : *This is touching, you see... Being naked. You touch upon everything*

A.Ö. : *Yes, it is an advanced level of feeling.*

T.A. : *You were very busy last year. You held exhibitions in Vienna and Zagreb. This year, after İstanbul and Ankara, your solo exhibition will take place in Osthaus Museum in Hagen, Germany. Could you summarize these past two years of yours?*

A.Ö. : *Last year was incredible. My first exhibition was in Vienna, it was an exhibition where we separated the work into three; then the same exhibition was moved to Geneva. The one that was in Zagreb went from İstanbul. And this year, after My Brothers and Sisters, I will have to work very hard for the solo exhibition in Hagen. In order to do all of these, I see that the artist always needs to be in good condition both physically and mentally and also be balanced..*

T.A. : *You handle the organization on your own as well. Even though sometimes you do not produce actively, you directly coordinate and supervise both the production of your work and your exhibitions. How much does it matter in your practice as an artist?*

A.Ö. : *You cannot get disconnected from your work. Well, there can be no 'Ok, I did this but let someone else send it, take it away and hang it'. You are so bound up with your work. You are so bound up... with passion that you cannot entrust. Until the moment it is displayed, during every processes of transportation and installation, the piece is like your child. It is a cliché but it is what it is. Where did it go? What did it do? How it got dressed? What did it eat? You think about the same things. Is it broken? Who took it? Who welcomed it? I become obsessed with it. Of course, you do not make the organization by yourself, the galleries assist as well, but I like being active in the loop.*

T.A. : *Is this something that nourishes your art at the same time? You are exposed to different fields and stages that you would not be exposed if you were in your studio. You establish a relationship with many people during transport or at the manufacturers.*

'Türk Polisi Yakalar', 2014
oyuncak polis arabaları üzerine neon neon on toy police cars
200 x 128 cm

A.Ö.: *One transporter's life has changed because of carrying art. He went beyond himself before my eyes. I say this from the bottom of my heart. You may be a very snobbish artist. You may say 'I do my painting only in my studio and I do not get involved with the rest'. I respect this as well. But being included in production makes me excited. For instance, that man turned into a critic at the end of four years. Now, you can discuss art with him. I find this very interesting. In this way, you see, the artist touches everything.*

T.A.: *You are also an artist who directly touches your client.*

A.Ö.: *Because I believe this; you buy a piece, because you love it for sure. But when you know the artist, you either love that piece even more or hate it. There is no 'so so' in between the two. I always like to meet my collector. This is a special opportunity. That is to say, imagine that I was a collector, who has purchased a Basquait piece in New York in 70's and actually had the chance to get to know him. What else do you want? This is just wonderful.*

T.A.: *I know that the collectors who buy your work, also enjoy meeting you. You enjoy meeting them as well. How does this relationship nourish you?*

A.Ö.: *There is a very special relationship there. That the thing you try to explain coming together with the person that understands it, is a marvelous chemistry. Meeting the collector in the space where my work is located is one of my happiest moments. It is a very special relationship. An incredible one. This is not friendship, it is not love either. This is something else. It is indefinable.*

T.A.: *How do you evaluate the fact that 'a sharing' that is so fragile and private, is perceived as an investment?*

A.Ö.: *They object to this but everything is an investment in the end! Your life is your investment in. I do not see anything controversial about this.*

T.A.: *Berlin, New York, Geneva and Zagreb. Could you compare the art followers in these cities to those in Istanbul? In terms of different art communities that you are parts of.*

A.Ö.: *Geneva is the one I like the most, for example. There is no other country or a city that loves the artist this much. When you say that you are an artist, people become happy. When you say that you're an artist in Berlin, no one cares. This applies to New York as well. But this is not the question you are asking... I find the artists here, very fortunate. There are so many materials here and so many things that haven't been done yet. Everything you produce is new. Because there is none before. Very few areas are occupied. Whereas in New York, everything is already done. In Geneva on the other hand, comfort dominates; there is no motivation.*

People are very fortunate here. You wake up in the morning; millions of things... News, human relationships... Turkey is a place that nourishes you.

T.A.: *Maybe this is how you see it. Well, you have invested in being open and sensitive...*

A.Ö.: *True...*

T.A.: *As a result of your openness and nakedness that you developed uniquely in Turkey's art environment and that you aim to maintain, you created a specific network on your part. A broad, vivacious and colorful network. That 'My Brothers and Sisters' takes place in two different cities at two different galleries at the same time, is a result of this network of yours as well. So how much does this network play a part in your production? How much does it have an impact on your work?*

A.Ö.: *Yes; this is very sincere and special. I never separate my life from art. Art is my life. This is why my home and studio are at the same place. Everywhere is like a studio for me. I do not do or talk anything else but art.*

T.A.: *How did you come up with the idea of gathering us, the two galleries together?*

A.Ö.: *My mind does not stop. The ideas keep coming. I think that special things should come together.*

T.A.: *I addressed these questions, with a little bit of coercion let's say, trying to make you approach your own production critically. I do believe that being self-reflective and self-critical should be central in your production. Maybe it is time to subvert and even undermine your own artistic production to some extent?*

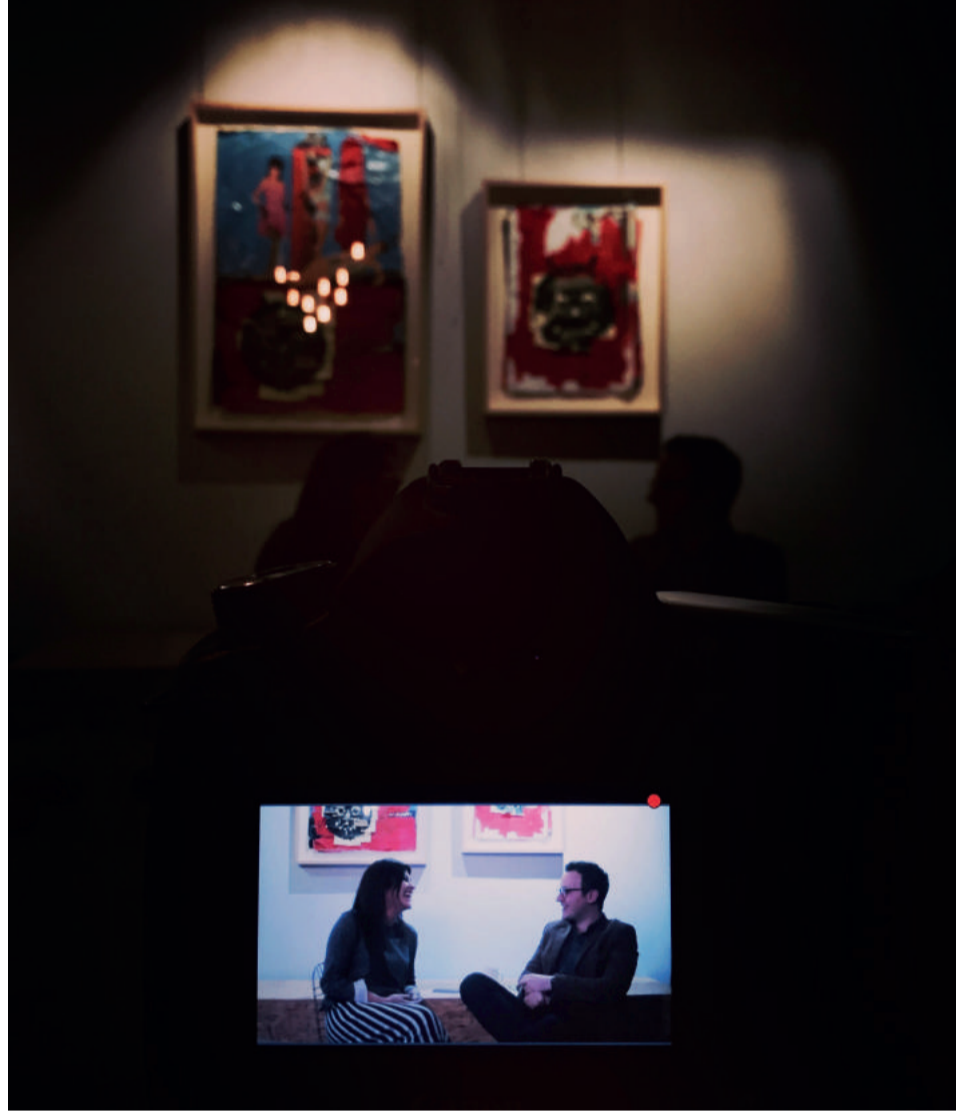
A.Ö.: *Perhaps you had a hunch. Something like that is on its way indeed...*

T.A.: *Something like what?*

A.Ö.: *I think, maybe 'all that glitter is gold.' Previously, I created a piece named 'All that glitter is not gold', by quoting from Shakespeare's Merchant of Venice. Now I think that it may be the total opposite.*

T.A.: *My dear Ardan, that is just your openness... At one occasion, while I was talking to you, you kept repeating 'art is totally something else' over and over again. What is this differentness?*

A.Ö.: *It is something cosmic. Different. It doesn't fit into any mold. Think of it like Billur Salt. 'It flows, flows and flows...'*

Tankut Aykut ve Ardan Özmenoğlu röportajı
Tankut Aykut in conversation with Ardan Özmenoğlu
Yer İstanbul, 2015

GELECEK SERGİ *UPCOMING EXHIBITION*

GÜNNUR ÖZSOY

'Costa Mea'

19.02.2016 - 16.03.2016

**SİYAH
BEYAZ**

SİYAH BEYAZ
Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı 06540 Kavaklıdere ANKARA
www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

Ö K T
E M &
A Y K
U T

ÖKTEM&AYKUT
Büyük Hendek Cad. Portakal Sok. No:2 34420 Galata İSTANBUL
www.oktemaykut.com info@oktemaykut.com

tasarım: sera sade **röportaj:** tankut aykut **çeviri:** iclal erman